

Masovna Kontrola Uma?

23 juli, 2005: Interesantna stvar: pohađam časove francuskog jezika u Tuluzu. U školi sam srela dvoje Amerikanaca koji svake godine provedu dva mjeseca godišnjeg odmora na svojoj jahti. Ona je trenutno privezana na doku u Tuluzu. On je penzioner a ona učiteljica u školi i namjerava takođe da se penzionise iduće godine. U par navrata oni su napravili par komentara u vezi SAD i porasta fašizma tamo, tako da sam ih ja pozvala kući na večeru.

Naravno, malo po malo, došli smo i do teme septembarskog napada na Svjetski Trgovinski Centar (9-11, prim. prev.) i tu su oni zastali. Da, tačno je to da oni čvrsto vjeruju da je gomila fundamentalista preuzela vladu i to im se ne sviđa, međutim, za njih bi to bilo malo previše da povjeruju u mogućnost da je napad na STC upravo i izveden s ciljem da bi se pospješilo preuzimanje uprave od strane fundamentalista kao i to da je sama sadašnja pozicija 'fundija' rezultat jedne manipulacije.

Tako sam im posudila knjigu David-a Ray Griffa-a, *The New Pearl Harbor*, kako bi ih na neki način "omekšala". Nakon par dana vratili su mi knjigu s nekom vrstom čuđenja u očima a ja sam im onda dala još par knjiga Thierry Meyssan-a. Nakon nekoliko dana čovjek mi je rekao: okay, mogu da prihvatim tu mogućnost da je vlada učestvovala u 9-11...ali ako Boeing 757 nije udario u Pentagon, šta se onda dogodilo s NJIM?

To je upravo bilo mjesto gdje su se oni zaglavili.

Oni znaju sve o slučaju sa Pearl Harbor-om i sličnim događajima, oni vjeruju u to da se američka vlada upušta u tajne operacije da bi dobila podršku javnosti za bilo šta, šta im je u tom momentu na pameti, ali to je bilo ONDA a ovo je SADA. To se ne može događati SADA! Iako kažu "pa dobro, slažemo se da ono što je rečeno u vezi Pentagona nema nikakvog smisla, i da se u svakom slučaju čini da tu nije bilo nikakvog Boinga 757, ali gdje je onda taj Boing 757, šta se desilo s ljudima koji su bili u njemu? Kako toliko mnogo ljudi može da šuti o svemu tome?"

Da, to pitanje je vrijedno 64,000 dolara.

Nedavno sam imala jednu prepisku s Robinom Ramsay-jom, urednikom magazina **Lobster**. Sadržaj ove prepiske je bio u vezi sa jednim njegovim člankom objavljenim u rubrici "Konspirativni Ugao" u magazinu Fortean Times, koji je jedan od mojih omiljenih magazina (mada mi nije jasno šta se to zbiva s njima u poslednje vrijeme?)

Nakon što sam mu napisala jednu prilično dugu poruku koja je uključivala i dijelove rezultata našeg istraživanja, kao i istraživanja drugih, Mr. Ramsay je odgovorio:

"Na kraju sve zavisi od toga kako čovjek gleda na ovaj svijet. Vrsta konspiracije o kojoj vi pričate, ili je implicirate, za mene je neshvatljiva: prevelika je, previše komplikovana, previše sklona raspadu ili da ne bude ikad otkrivena. Ono što vi opisujete... to je daleko veće – I mnogo komplikovanije ili mnogo opasnije – od bilo kog do sada poznatog projekta kontrole uma ili p>s>i operacije. A takođe ne postoje ni dokazi za tako nešto.[...]

Oni koji – slično vama – pričaju o jednoj zavjeri na nivou američke države, zagovaraju postojanje jedne toliko masivne i višeslojne zavjere u kojoj učestvuje nekoliko državnih službi, kakva nikada prije nije bila viđena. Sve američke državne službe mrze jedna drugu i one jedva da sarađuju jedna s drugom jer se stalno nalaze u međusobnom ratu. Vrsta njihove zajedničke operacije, o kojoj vi pričate, nikada još nije viđena u doba mira. Ja jednostavno ne mogu zamisliti da bi jedna takva grupa mogla da se ujedini. To je upravo i glavni razlog zašto zvanične američke organizacije i političari nikada nisu zaobiljno uzimali u obzir mogućnost postojanja nekih konspiracija. Oni znaju kako SAD funkcioniše i tako odmah odbacuju jednu takvu ideju. (I ona zvanična istraga slučaja 9-11 je puna primjera neprijateljskih odnosa između državnih agencija.) U stvarnosti, kad su oni avioni udarili u zgrade STC-a, američki vojni i obavještajni organi su odmah pomislili na Bin Ladena. A oni nikada nisu ni imali dobar razlog da promijene svoje mišljenje, najviše zato što su bin Laden i njegovi pomagači priznali da su to uradili."

U svakom slučaju, neke od ovih Robinovih primjedbi su stvarno na mjestu. Međutim, pored svega toga postoji jedno brdo dokaza koji bi mogli biti prihvaćeni na svakom sudskom procesu – da POSTOJI jedna takva zavjera gigantskih proporcija, i da "elitu na vlasti" čine individue koje nam mogu biti potpuno nepoznate, dok su najviši političari i bankari samo njihovi pijuni. Ta elita kontroliše sa vrha piramide sve što se nalazi ispod njih uključujući i vlade mnogih drugih država.

Hej, ja znam da ovako nešto može da zvuči kao jedna ludost! Međutim, prije nego što odbacite ovu pomisao, dopustite mi da navedem neke detalje iz jednog članka kojeg sam napisala neposredno nakon bombaškog napada na onu federalnu zgradu u Oklahoma Sijaju:

"Kad sam vidjela lice Timothy McVeigh-a, čovjeka koji je optužen da je izveo bombaški napad u Oklahomi, znala sam da sam nekad prije vidjela isti takav izraz. Nisam mogla tačno da se sjetim kada, sve dok nisam nakon nekoliko dana čitala jedan novinski članak u kojem je navedeno da je McVeigh rekao da mu je američka vlada implantirala jedan kompjuterski čip u karličnu kost kako bi ga pratili! Tada mi je nešto kliknulo u ušima i upalila mi se sijalica. Sjetila sam se gdje sam prije vidjela jedno takvo "lice".

On je bio mlad, oko 26 ili 27 godina, plave kose, plavih očiju, uredno ošišan, dobro izgrađen i u svakom slučaju, on je od nečega patio. Njegov govor tijela mi je odavao tako nešto. Taj mladić koji je sjedio ispred mene u mojoj hipnoterapeutskoj ordinaciji bio je veoma uplašen. Njegove oči su neprestano kružile po prostoriji kao da su u svakom momentu očekivale odnekud neki iznenađujući napad a on je bio zapet kao neka opruga. Njegova priča mi nije bila toliko nepoznata, ali je on sa svim tim bio toliko teško pogođen, da mi je bilo sasvim jasno da mu je pomoć u TOM MOMENTU bila izuzetno potrebna.

Prije nekoliko mjeseci kontaktirala me je vlasnica jedne knjižare iz obližnjeg grada, koja inače održava mnoge seminare i promocije knjiga u svojim prostorijama. Ona mi je često slala klijente za regresivnu hipnoterapiju. Mahom se tu radilo o nju-ejđerima koji su iz čiste radoznalosti htjeli da zavire u svoje prošle živote, mada su neki slučajevi bili prilično ozbiljni i teški. Lukin slučaj, (pseudonim) je bio jedan od težih.

Maggie, (pseudonim), vlasnica knjižare, koja promoviše i finansira seminare i književne večeri, susrela se Lukom u jednoj takvoj prilici. Ona je vidjela da ga nešto jako muči, tako da joj se on jednom prilikom povjerio. Sada je on meni pričao tu svoju priču.

"Naša vlada izvodi neke eksperimente na meni" rekao mi je on nekako zbunjeno i poniženo. "Ja ne znam zašto i kako, ali postoji mnogo ljudi koji su uključeni u sve to i oni pokušavaju da me izlude."

"Šta te navodi na pomisao da vlada eksperimentiše na tebi?" pitala sam ga.

"Ja ZNAM da oni to rade. Stavili su mi u kuću prislušne uređaje, prisluškuju mi i telefonske razgovore, u mene su stavili neki uređaj da bi kontrolisali moje misli, a imaju svuda i svoje ljude koji me prate."

"Kakvi su to ljudi koje te prate, gdje su, i kako ti to znaš?"

"Ljudi koji žive u mojoj blizini su dio tog projekta. Oni su ih postavili svuda – u Mc Donaldsu, u praonici za veš, u prodavnici, u restoranu gdje radim. Oni mi stave neku drogu hranu pa kad izgubim svijest oni dođu i eksperimentišu na meni. Onda, kad me vrate natrag, ja mogu da čujem moje susjede kako diskutuju o meni". Onda je napravio pauzu i molećivo me pogledao. "Ja znam da vi mislite da sam lud, ali morate mi vjerovati. Nešto se STVARNO dešava sa mnom. Nisam ja to umislio niti imam namjeru da nešto izmišljam. Sada spavam sa pištoljem ispod jastuka jer znam da će jednog dana oni morati napraviti neku grešku i da neću biti popuno bez svijesti kad oni dođu!"

Tako se priča nastavila. Lukina srdžba, paranoja i strah bili su stvarni i opipljivi. Taj momak je stvarno bio vjerovao u ono što mi je govorio. U jednom momentu pomislila sam da bi on trebao da bude odmah hospitaliziran jer u oavkvom jednom stanju on je predstavljao opasnost i za sebe i za druge, ali stvar je bila u tome što sam ja slične takve priče, na ovaj ili ona način, čula i prije. [Napomena: Zbog same prirode njegovog problema i mogućnosti da je on patio od šizofrenije, ja sam ga uputila na pregled u lokalnu psihijatrijsku kliniku. Da li je on otišao ili ne, to sigurno neću nikada saznati ali sam bila svjesna da tako ozbiljan slučaj kao njegov bio izvan mog profesionalnog i etičkog domena.]

Prošle godine sam sreća jednu mladu ženu na lokalnom skupu ljudi koji su bili zainteresovani za istočnjačke metode liječenja. Ona je bila supruga jednog dobrostojećeg trgovca dionicama, bila je puna života i stila. Međutim, ona me je povukla na stranu i saopštila mi je kako je život oko nje počeo da se ruši nakon što je otišla na piće sa jednim kolegom od svog muža. On ju je odveo u jedno područje van grada i ona se nije mogla sjetiti šta se tamo dešavalo s njom. Ono što je mogla sastaviti od djelića sjećanja koji su joj ostali u glavi, taj čovjek je bio vladin agent, a bio je i pripadnik mornaričkih specijalnih snaga Navy S.E.A.L., njen telefon je prisluškivan, oni je prate i ona je podvrgnuta nekoj vrsti vladinog eksperimenta. Ona je bila toliko pogođena time da skoro nije više mogla normalno da funkcioniše. Njem brak je počeo da propada, a zapostavila je i svoju djecu dok je pokušavala da sazna šta se to događa s njom, tako da je bila na ivici nervnog sloma.

Posljednjih mjeseci sam razgovarala sa više od deset ljudi koji su mi šaputali o "bijelim kombijima", "logorima smrti", "Protokolima Sionskih Mudraca" i uspostavljanju vanrednog stanja ili vojne uprave. Ti ljudi bi se mogli grubo podijeliti na dvije grupe: one koji se bave metafizikom i NLO fenomenima i one koji se ne bave tom tematikom. Oni iz prve grupe imaju tendenciju da pričaju o zavjerava u smislu zataškavanja NLO fenomena i zarobljene vanzemaljske tehnologije koju koristi vojno-industrijski kompleks kako bi nas kontrolisao a onda uspostavio Jednu Svjetsku Vladu. Druga grupa priča o vaskrsavanju

nacističke misli i filozofije, što treba da postavi temelje za Novi Svjetski Poredak. Oni optužuju Jevreje, masone, Templare i kojekakva druga tajna društva koja su se infiltrirala u vladu i sada je kontrolišu.

A sada imamo ovaj bombaški napad u Oklahomi. Šta možemo sada da mislimo?

Dobro, F.D. Ruzvelt je jednom prilikom izjavio da se "u politici ništa ne dešava slučajno". Ako neki događaj uzrokuje određenu posljedicu, onda mi imamo pravo da zaključimo da je ta 'posljedica' u stvari bila željeni cilj i onda moramo da se upitamo: cui bono? Kome to ide u korist?

Dobro, šta je bilo to što sam otkrila u ovim raznim slučajevima, tj. kod ljudi koji su bili "proganjani" od strane vlade? U svim ovim slučajevima nakon samo jedne ili više hipnotičkih seansi, ispostavljalo se da je scenario bio manje više isti. Svi oni su tvrdili da su bili otimani od strane vanzemaljaca još od svoje rane mladosti i da su za te abdukcije bili odgovorni isključivo 'sveprisutni' greysi. Svi oni su tvrdili da su implantirani sa kontrolnim uređajima koji su istovremeno bili i prijemnici i odašiljači. Svi oni su tvrdili da im je ubačena i tzv. "paravan memorija" kako bi oni mislili da su ih otimali ljudi u uniformama. Ja sam u nekoliko slučajeva mogla da demonstriram da su tzv. "Sivi vanzemaljci" u stvari bili 'paravan memorija' za otmice od strane LJUDI!

I šta onda u vezi Timothy McVeigh-a? Pa dobro, Dr. Jacques Vallee je jednom sugerisao da je jedan od načina da bi se neki voz zaustavio taj - da ga se toliko ubrza - sve dok ne iskoči iz šina. Mislim da je to upravo ono s čim mi ovdje imamo posla.

Da li je Timothy McVeigh bio otet i implantiran? Da li je on bio kontrolisan i izmanipulisan da uradi ono što je uradio? Mi uvijek moramo gledati na POLITIČKE posljedice da bi vidjeli šta su bili ciljevi. Kakva je bila retorika medija? Koje mejere su bile poduzete od strane raznih institucija? Koji su osjećaji kod naroda bili ugroženi uz pomoć tog događaja? (Misli se na 'osjećaj sigurnosti', prim. prev.) Zapamtite, ništa se u politici ne događa slučajno, od Perl Harbora, atentata na Kendija pa do bombaškog napada u Oklahomi. Mi smo svi žrtve."

Jim Keith, jedan od najpoznatijih pisaca i istražitelja problematike političkih konspiracija u svijetu, nedavno je napisao u svojoj knjizi, ***Mass Control:***

"Agenti svjetske elite nalaze se već odavno u jednom ratu protiv ljudske populacije na Zemlji. Motivacija za ovaj rat je pohlepa. To je toliko ogromna pohlepa da ona obuhvata cijelu ovu planetu i sva bića na njoj, a u posljednje vrijeme se koristi čak i filozofija kako bi se opravdala ta pohlepa. To je filozofija masovne kontrole svijesti, kojoj je krajnji cilj da diktira svaki aspekt ljudskog života - pa čak i da remodelira čovjekovu percepciju realnosti i samog sebe." [Jim Keith, *Mass Control: Engineering Human Consciousness*]

Postoji jedan malo poznat podatak koji je naveden u sljedećoj priči:

Jednoj osobi pod hipnozom je bilo rečeno da kad se probudi, neće biti u stanju da vidi trećeg čovjeka (koji se takođe nalazio u istoj prostoriji s njom i hipnotizerom). Njoj je sugerisano da je taj čovjek postao nevidljiv. Sve sugestije su joj date na 'propisan' način, kao npr. "ti nećeš vidjeti njega itd. itd...." Kada se ta osoba probudila, gle čuda! Ova sugestija NIJE radila.

Zašto? Zato što je to bilo protiv njenog sistema vjerovanja. Ova osoba NIJE vjerovala da čovjek može postati nevidljiv.

Tako je onda napravljen jedan drugi eksperiment. Tu osobu su ponovo hipnotizirali a onda su joj rekli kako treći čovjek mora da *napusti tu prostoriju...* da je dobio jedan iznenađan poziv i da mora da ide; opisano joj je kako on sada ustaje, oblači svoj kaput, stavlja šešir na glavu...vrata su bila otvorena, pa ponovo zatvorena, kako bi se napravio 'zvučni efekat', a onda je hipnotizirana osoba povraćena nazad iz transa.

Pogodite šta se desilo?

Ta osoba NIJE BILA U STANJU DA VIDI TREĆEG ČOVJEKA.

Zašto? Zato što je njena percepcija bila modifikovana prema njenim vjerovanjima. Određeni "cenzori" u njenom mozgu bili su aktivirani na takav način da je to bilo prihvatljivo za *instikte za održanje njenog ega*.

Sredstva i načini za obezbjeđivanje održavanja ega usađuju se prilično rano u životu kroz naše parentalno i socijalno programiranje. To kondicioniranje određuje šta JESTE a šta NIJE moguće; šta nam je "dozvoljeno" da vjerujemo da bi bili prihvaćeni od naše okoline. Mi to prvo učimo preko saznavanja šta čini

naše roditelje zadovoljnima a kasnije modificiramo naša vjerovanja na osnovu toga šta odgovara našem društvu – ljudima iz naše neposredne okoline – da mi vjerujemo.

U svakom slučaju, da se opet vratimo na onu priču; onaj Treći Čovjek je onda počeo da šeta po sobi, podiže i spušta stvari i radi sve i svašta kako bi testirao svjesnost one osobe o svom prisustvu. Sada je ta osoba počela bivati histerična u vezi "anomalija" koje su se dešavale oko nje! Ona je mogla vidjeti kako se razni objekti kreću kroz vazduh, kako se vrata otvaraju i zatvaraju ali NIJE mogla vidjeti IZVOR tih aktivnosti jer nije vjerovala da se u sobi nalazi još jedan čovjek.

Tako, kakve su sada implikacije u vezi ovog faktora ljudske svijesti?

Jedna od prvih stvari koje možemo primjetiti je ta da svako ima različit sklop vjerovanja koja su bazirana na njegovom socijalnom i parentalnom kondicioniranju i ta vjerovanja određuju koliki dio OBJEKTIVNE realnosti je neko u stanju da vidi.

U gornjoj priči, *objektivna* realnost je ONO ŠTO JESTE, bilo da je ona istinski objektivna, ili samo jedna koncenzus realnost. U ovoj priči, jasno je da postoji jedan veliki dio stvarnosti koji nije pristupačan onoj osobi zbog **jedne cenzure u percepciji** koja je bila **aktivirana uz pomoć sugestija hipnotizera**. To bi značilo, da ta osoba ima jedno jako vjerovanje koje je bazirano na njenom IZBORU u smislu kome ili čemu da vjeruje – hipnotizeru ili svojoj vlastitoj, nepomućenoj opservaciji stvarnosti. U ovom slučaju, navedena osoba je IZABRALA ili odlučila da vjeruje hipnotizeru a ne onome šta je mogla vidjeti u slučaju da je izostavila cenzuru u percepciji koju joj je inducirao hipnotizer, aktivirajući njen "centar za vjerovanje" – mada je ta aktivacija bila bazirana na prevari.

A to je upravo i slučaj sa skoro svim ljudskim bićima: mi vjerujemo hipnotizeru – "zvaničnoj kulturi" – i tako smo u stanju da sa jednom podmuklom prepredenošću negiramo nešto što nam se često nalazi ispred vlastitog nosa. I kao što je slučaj sa onom osobom koja je bila podvrgnuta hipnozi – mi se tako potpuno prepuštamo na milost i nemilost "Nevidljivog Čovjeka," zato što smo se odlučili ili izabrali onu opciju da ga ne vidimo.

Da budemo načisto: mi smo svi naučili kako da izbjegavamo neugodnu stvarnost. Ljudska bića – suočena sa neugodnim istinama o samim sebi ili o njihovoj stvarnosti – reaguju kao alkoholičari koji neće da priznaju u kakvom se stanju nalaze, ili kao čovjek koji neće da si prizna da ga žena vara, pa je on obično poslednji koji to sazna.

U knjizi Stanja Negiranja: Znanja o Zločinima i Patnjama (*States of Denial: Knowing about Atrocities and Suffering*, Cambridge: Polity Press; Malden, MA: Blackwell Publishers, 2001), Stanley Cohen diskutuje ovu tematiku u vezi negiranja, što nam može malo više pojasniti ovaj problem.

Negiranje je jedan kompleksan "nesvjestan odbrambeni mehanizam za izlazak na kraj sa krivicom, nemirom i drugim uznemirujućim emocijama koje izrastaju iz realnosti."

Negiranje može biti svesno i namjerno, kao i potpuno podsvjesno. Osoba koja negira nešto svjesno i namjerno, djeluje sa jednog individualnog nivoa laganja, sakrivanja i varanja. Među širom populacijom normalnih ljudskih bića, to i nije toliko problem. To je sigurno problem kad se radi o onima na vrhu, koji odatle ispoljavaju kontrolni uticaj na ljudske mase, međutim, kad govorimo o običnim ljudima, onda se tu radi o jednom negiranju koje je podsvjesno a odatle i organizovano i "institucionalizovano." To podrazumijeva propagandu, iskrivljeno informisanje, zataškavanje, manipulaciju, dezinformisanje, itd.

Vjerovanje svemu što se nađe pred nama nije suprotno negiranju. "Primanje k znanju" mogućnosti postojanja jedne više Istine o određenoj stvari je ono što bi trebalo da se događa kada je ljudima zaokupljena pažnja *određenom* informacijom. Ta informacija može da bude 1) faktična ili forenzička istina; što znači, pravna ili naučna informacija koja je činjenična, ispravna i objektivna; ona je dobijena uz pomoć jedne nepristrasne procedure; 2) lična ili narativna istina koja uključuje "izjave svjedoka."

Ovdje moram dodati da su skepticizam i solpsističke tvrdnje – uključujući epistemološki relativizam – o egzistenciji objektivne istine, generano društvene konstrukcije i mogu biti uzete u obzir kao slučaj onog hipnotisanog čovjeka koji je programiran da misli da "istina ne postoji" pa zašto se onda uopšte truditi i tražiti je?

Negiranje se javlja iz više razloga. Postoje istine koje su "jasno poznate", ali su zbog mnogih razloga – ličnih ili političkih, opravdanih ili neopravdanih – sakrivene, ili u vezi njih postoji jedna saglasnost da ih ne

treba "glasno potencirati". Postoje i "neugodne istine" a postoje i istine koje nas zamaraju jer ako ih prihvatimo – onda ćemo morati da da mijenjamo nešto u našem životu.

Cohen naglašava - "sve protutvrdnje o negiranoj realnosti su same po sebi samo manevari u besknačnoj igri-istine. *A istina je, kako znamo nedjeljiva od moći.*" Negiranje istine je samo po sebi jedno efikasno odricanje od vaše moći.

Sada ćemo malo pogledati nauku kao jednu od glavnih stubova Zvanične Kulture.

Kako je Ark pisao, čini se da je nauka kontrolisana novcem. Većina naučnika MORAJU da rade na onim stvarima koje su finansirane. Tu nema ništa posebno neobično jer je to opšte pravilo za svakoga. Ukoliko ne dobijete pare za vaš rad, izgladnjećete i nećete moći ništa da radite. Da, to je previše pojednostavljeno, međutim, to jeste tako.

Oni koji su čitali nas istorijski popis tajnih i ne-toliko-tajnih naučnih projekata – i oni koji su učestvovali u njima – možda će zatvoriti oči pred svim dokazima da se nauka koristi na jedan veoma štetan način u ovom našem svijetu. Na kraju krajeva, takve tvrdnje, kada se javno izreknu – generalno se odbacuju kao "konspirativne teorije" i njima se ne poklanja neka veća pažnja.

Tako, ovdje vas molim vas za jedan momenat pažnje, i hajde da primjenimo malo logike u vezi ovog problema.

Prva stvar koja mi pada na pamet je ta da riječ "konspiracija" izaziva jednu tako jaku reakciju u svima nama: niko od nas ne želi da bude obilježen kao "konspirativni teoretičar". Tako nešto jednostavno nije "prihvatljivo". To "nije naučno" ili je dokaz psihičke nestabilnosti. Zar ne? To je ono što i vi mislite, zar nije tako?

U stvari, mogao bih se kladiti da samo čitanje te riječi prouzrokuje u čovjeku određene fiziološke reakcije: lagano ubrzanje pulsa, i možda jedan letimičan pogled okolo, čisto da se uvjerite da niko ne gleda dok vi samo čitate u sebi tu riječ.

Da li ste se ikad zapitali ZAŠTO ta riječ izaziva jednu tako trenutačnu emocionalnu reakciju? Nakon svega, to je samo jedna obična riječ. Ona samo ukazuje na pomisao da postoje tamo neki ljudi na "visokim mjestima" koji razmišljaju o nekim stvarima ili čine neke stvari kako bi manipulirali druge ljude za svoju ličnu korist.

Richard M. Dolan je studirao na Alfred Universitetu i na Oxfordu prije nego što je diplomirao istoriju na Rochester univerzitetu, gdje je bio jedan od stipendista fondacije Rhodes. Dolan je izučavao američku strategiju hladnog rata, sovjetsku istoriju i kulturu, i internacionalnu diplomatiju. On je pisao o "zavjerama" na sljedeći način:

"Sama etiketa [konspiracija] služi kao jedno automatsko odbacivanje, kao da niko nikada ne radi ništa tajno. Hajde da pokušamo unjeti malo zdravog razuma u sve ovo.

The United States (SAD) sačinjavaju velike organizacije – korporacije, birokratije, "interesne grupe" i slično, koje su po samoj svojoj prirodi konspirativne. To podrazumijeva da su one hijerarhijski organizovane, njihove važne odluke se donose tajno od strane nekoliko ključnih ljudi, i oni se ne libe laganja kad se o njihovim aktivnostima radi. Takva je sama priroda njihovog organizacionog djelovanja. "Konspiracija," u ovom svom ključnom smislu, to je način života na cijeloj ovoj planeti.

U svijetu vojnih i obavještajnih agencija, ta tendencija se uvećava do krajnje ekstremnosti. Za vrijeme 40-tih godina [...] vojska i naučnici su razvili najstrašnija svjetska oružja u potpunoj tajnosti... [...]

Bilo ko, ko je živjeo u nekom represivnom društvu zna da se zvanična manipulacije istine događa svakodnevno. Međutim, sva društva imaju svoje manjine i većine. U svim vremenima i na svim mjestima, manjina je ona koja vlada i manjina je ona koja ispoljava svoj dominantni uticaj na nešto što bi mogli nazvati "zvaničnom kulturom". – Svaka elita se trudi da manipulacijom javnih informacija održava postojeću strukturu vlasti. To je jedna stara igra.

Amerika je nominalno jedna republika, jedno slobodno društvo, međutim, u realnosti to je jedna imperija i oligarhija, bez neke određene svijesnosti o svojoj vlastitoj opresiji, iznutra i izvana. Ja sam tu koristio pojam "država nacionalne bezbjednosti" da bih opisao strukturu njene moći. To je jedan pogodan način da se označe vojne i obavještajne službe, kao i onaj svijet koji živi od njih, kao što su raznorazni preduzimači i drugi podzemni nebulozni entiteti. Njihove osnovne karakteristike su tajnovitost, bogatstvo, nezavisnost, moć i dvoličnost.

Skoro sve što je bilo bitno i što je bilo poduzeto od strane američke armije i obavještajne službe u posljednjih pola vijeka, događalo se u tajnosti. Poduhvat izgradnje nuklearnog oružja, bolje poznat kao Manhattan Project, može poslužiti kao odličan model za sve kasnije aktivnosti. Tokom više od dvije godine ni jedan jedini član Kongresa nije ništa znao o tome, iako je sve to ukupno koštalo preko dvije milijarde dolara.

Za vrijeme Drugog Svjetskog Rata, drugi važni projekti kao što su razvoj biološkog oružja, uvoz nacističkih naučnika, smrtonosni eksperimenti kontrole uma, presretanje i čitanje pošte i prisluškivanje telefona građana, infiltracija medija i univerziteta, tajni pučevi, tajni ratovi, i atentati, sve se to događalo a da je ostalo nepoznato ne samo američkoj javnosti nego i većini članova Kongresa a takođe i nekim predsjednicima. Nekoliko najmoćnijih tajnih službi je zaista bilo osnovano u tajnosti, što je ostalo dugo godina nepoznato i javnosti i Kongersu.

Od 1940. godine, američko Odjeljenje za Odbranu i Obavještajne službe imali su mnogo više novca na raspolaganju nego većina nacija. Pored zvaničnih dolara, veliki dio njihovog novca nije dokumentovan. Od samog svog početka, C.I.A. je učestvovala u raznim tajnim "biznis-aktivnostima" uz pomoć kojih je stvarala velike sume novca. Veza C.I.A. sa globalnim organizovanim kriminalom (a tako i de facto sa internacionalnom trgovinom droge) uspostavljena je i dokumentovana još prije mnogo godina. – Veliki dio para za funkcionisanje američkih obavještajnih agencija priticao je od strane bogatih i dobro utemeljenih američkih porodica, kojima je odavno od velikog interesa da finansiraju državne obavještajne aktivnosti.

Teoretski, postoji jedan civilni nadzor ovog establišmenta američke nacionalne bezbjednosti. Predsjednik je vrhovni-vojni-zapovjednik. Kongres ima zvanični nadzor nad C.I.A.. F.B.I. mora da se podvrgava kontroli od strane Ministarstva za Pravdu. U praksi, malo šta od toga stvarno važi. Jedan od razloga za to je tajnost. [...]

Jedan od jezivih primjera za ovo, bio je 50-tih godina kad je predsjednik Eisenhower izgubio kontrolu nad američkim nuklearnim arsenalom. Situacija se bila pogoršala do te mjere da je za vrijeme svoje posljednje dvije godine na vlasti, Eisenhower nekoliko puta tražio da se sastane sa Načelnikom Strateških Vazduhoplovnih Snaga, da bi saznao kakav je američki plan za nuklearnu odbranu u slučaju napada. Ono što je na kraju uspio da čuje na svoje veliko zaprepaštenje bilo je - da će pola sjeverne hemisfere naše planete biti uništeno u jednom takvom slučaju.

Ako jedan toliko proslavljen američki vojni heroj kao što je to bio Eisenhower nije mogao da kontroliše američki nuklearni arsenal, niti je mogao da dobije direktan odgovor od Pentagona, kako su to onda mogli predsjednici kao što je Truman, Kennedy, Johnson, ili Nixon, kad se o takvim stvarima radilo?

Tajnost, bogatstvo i nezavisnost osiguravaju moć. Tokom ovih godina, državnoj nacionalnoj bezbjednosti je omogućen pristup najnaprednijoj svjetskoj tehnologiji, oni su preuzeli i zagradili od javnosti milione hektara zemlje, imaju neograničenu sposobnost za praćenje i špijuniranje unutar američkih granica i izvan njih, sprovodili su javne i tajne akcije protiv drugih zemalja, i režirali ratove bez ikakvog ozbiljnijeg medijskog nadzora. Na domaćem terenu oni vrše uticaj na političare gledajući kako da iskamče neke od milijardi dolara namijenjenih za jačanje odbrambenih mogućnosti zemlje. [uključujući naučnike, univerzitete itd.]

Varanje je ključni elemenat ratovanja, i kad je pobjeda jedino što dolazi u obzir, onda konvencionalni moral, kojeg imaju obični ljudi, postaje samo jedna smetnja. Kad se sve ovo zajedno skupi, ovi primjeri zvanične dvoličnosti čine jednu kompletnu cjelinu. U njih takođe spadaju i one vješto smišljene "sitnice" kao što je to bila ona lažna kriza 1948. godine, izmišljena raketna kriza 50-tih godina od strane zračnih snaga, vješto izrežirani događaji u Tonkinovom Zaljevu itd... [...]

Ova tajnovitost proističe iz jednog duboko ukorijenjenog i temeljnog elementa u ovom našem svijetu, a to je da će oni koji se nalaze na vrhu gomile učiniti sve što je u njihovoj moći da bi održali status quo.

Skeptici često kažu, "Da li vi stvarno mislite da bi vlada mogla da krije bilo šta toliko dugo?" Ovo pitanje reflektira ignoranciju realnosti gdje tajnovitost predstavlja način života u Državi Nacionalne Bezbjednosti. Doduše, odgovor je da, i ne.

Prikrivanja i zataškavanja informacija su standardna operativna procedura, često dekadama nepoznata javnosti, a to da li će nešto od toga kasnije postati poznato javnosti, stvar je običnog bacanja kockice. Međutim, informacije takođe cure napolje od samog početka. Nemoguće je potpuno zatvoriti poklopac. **Ključ leži u neutralizaciji i diskreditaciji informacija koje nisu dobrodošle, nekad preko zvaničnog negiranja, a ponekad preko proksija u medijima.**

Dokazi konspiracije koji su dobiveni sa površinskog nivoa, nemaju velike šanse da opstanu u svom neminovnom konfliktu sa zvaničnom kulturom. Priznavanje postojanja određene konspiracije dogodiće se samo onda kada zvanična kultura smatra da je tako nešto vrijedno ili potrebno učiniti. Ne zadržavajte dah.

To je jedan rasprostranjen fenomen koji obuhvata mnogo ljudi, koji proizvodi veliki interes, koji se odvija u potpunoj tajnosti, sproveden od strane nepoznatih službi koje imaju pristup ogromnim materijalnim bogatstvima i tehnologiji. Ovo je jedna trezvena tvrdnja i razlog za razmišljanje." [Richard Dolan]

Obratite pažnju na ovo: Dolan ovdje priča specifično o Americi. U svijetu kojim dominiraju SAD, mora se uzeti u obzir da ova "država nacionalne bezbjednosti" pravi pritisak na mnoge druge kako bi se oni povinivali zahtjevima SAD.

Sada, zamislite još jednom riječ "konspiracija," pa mi dozvolite da naglasim sljedeću tvrdnju: *Sa istorijske tačke gledišta, JEDINA realnost je realnost konspiracije.* Tajnost, bogatstvo i nezavisnost obezbjeđuju moc... Varanje je ključni elemenat ratovanja, i kad je pobjeda jedino što dolazi u obzir, onda konvencionalni moral kojeg imaju obični ljudi, postaje samo jedna smetnja. Ova tajnovitost proistiće iz jednog temeljnog i duboko ukorijenjenog elementa u ovom našem svijetu, a to je da će oni koji se nalaze na vrhu gomile učiniti sve što je u njihovoj moći da bi održali status quo.

A održavanje "statusa quo" u nauci je jedan od glavnih ciljeva ove Elite na Vlasti.

A kako oni to rade? Uz pomoć "Zvanične Kulture".

A zvanična kultura, ukoliko je na taj način razumijemo, sa gledišta elitnih grupa koje žele da zadrže status quo u njihovoj vlasti, podrazumijeva samo jednu stvar: COINTELPRO. Ovdje ne mislimo na neki specifični program F.B.I.-a, nego na jedan koncept programa, kao i na jednu vjerovatnoću da je to jedan način kontrole čovječanstva tokom milenija. Makijaveli nam je, u svakom slučaju, predstavio osnovne principe svega ovoga još veoma davno i malo šta se otada promijenilo.

Činjenica je da ja to volim da nazivam "Kosmički COINTELPRO" kako bih sugerisala da je to jedan skoro mehanički sistem koji operiše tako što je baziran na *psihičkoj prirodi ljudskih bića*, od koji većina voli da živi u ignoranciji. Nakon svega, "ako ti ono što ne znaš ne može naškoditi, onda ispada da je mudro živjeti u neznanju". Ovo je posebno tačno kada uzmemo u obzir instinkt za održanjem našeg ega. Ako zvanična kultura kaže da u sobi nema Trećeg Čovjeka i ako to funkcionije kroz instalirane sisteme vjerovanja, onda je vjerovatnoća veoma mala da će čovjek biti u stanju da vidi izvor određenih fenomena u ovom našem svijetu. Onaj Treći Čovjek će za njega uvijek biti nevidljiv.

Obično, kada pomislimo na COINTELPRO, onda nam najčešće na pamet padaju one tipične aktivnosti kao što je slanje anonimnih ili fiktivnih pisama – koja se kasnije povlače uz "izvinjenje," nakon što su napravila svoju željenu destruktivnu ulogu; objavljivanje informacija koje nekoga blate ili mu prijete; krivotvorenje potpisa na lažnim dokumentima; ubacivanje disruptivnih i subverzivnih elemenata u određene organizacije kako bi ih uništili iznutra itd. Ucjenjivanje pripadnika neke grupe i njihovo navođenje na to da šire lažne glasine ili da zagovaraju frakcionalizam, je takođe uobičajeno.

Ono što mnogim ljudima ne pada na pamet, to je činjenica da je COINTELPRO takođe koncentrisan na *osnivanje lažnih organizacija za promociju lažnih ideja.*

U naučnoj zajednici to može da funkcionije na mnogo načina a najuobičajeniji je u smislu tzv. "proprietarnih organizacija" koje finansiraju naučna istraživanja koja nikuda ne vode kako bi okupirali s nečim one naučnike koji imaju velike potencijale. Nije pretjerano za uzeti u obzir da neke "uzbudljive nove ideje" ili područja za istraživanje mogu da budu promovisani za svrhu navođenja naučnika na praćenje pogrešnih istraživanja na kojima će samo gubiti vrijeme, kako bi ih spriječili da naprave neke značajnije proboje u nauci. COINTELPRO je bio poznat po izvodenju svojih prevejanih poduhvata preko trećih lica. Prema nekim istražiteljima, ovakvi programi FBI-a su značajni pomena jer je sva dokumentacija u vezi njih bila označena žigom "nije za knjiženje". To znači da oni nikada nisu bili pohranjeni u kartoteci sistema, te tako sami po sebi nisu ni postojali. Ovaj paravan je bio oduvan kad su neki aktivisti provalili u kancelariju FBI-ja u mjestu Media, Pennsylvania, 1971. godine. Ono što nam nije poznato to je podatak koliko je jedna ovakva praksa rasprostranjena, mada mi to možemo samo pretpostaviti.

Danas u ovom našem svijetu postoji jedan veoma moćan i opasan tajni kult.

Tako je pisao Victor Marchetti, bivši visoki službenik C.I.A., i u svojoj knjizi *The CIA and the Cult of Intelligence*. To je prva knjiga za koju je američka vlada išla i na sud da bi je cenzurisala, prije objavljivanja. U toj knjizi, Marchetti nam kaže da POSTOJI jedan "Kabal" koji upravlja svijetom i da su njegovi sveti izaslanici tajni profesionalnici iz Central Intelligence Agency - CIA.

A po našem mišljenju, C.I.A. je samo jedna "ruka" ovoga kulta, isto kao što su Benediktinci samo jedan od redova Katoličke Crkve. Da parafraziramo Marchetti-ja:

"Taj kult je pod pokroviteljstvom i zaštitom od strane najviših zvaničnika svjetskih vlada. Njegovo članstvo se sastoji od onih koji se nalaze u centrima moći vlade, industrije, trgovine, bankarstva i radne snage. **On**

manipuliše ljude na područjima koju su od velikog javnog značaja – uključujući akademski svijet i masovne medije. Ovaj Tajni Kult je jedno globalno bratstvo političke aristokracije čija je svrha da promoviše političke mjere nepoznatih osoba ili agencija. On djeluje tajno i ilegalno."

Jim Keith, je napisao u svojoj knjizi, ***Mass Control:***

"Iako se prisustvo želje za vlašću može raspoznati još od početaka zapisane istorije, a drugom polovinom 19-tog vijeka u Njemačkoj je došlo do formiranja jedne veoma važne spona. Kako se pojačavala vojna i industrijska moć te države i kako je ona postajala najmoćnija evropska sila, u Njemačkoj se istovremeno se događala i jedna revolucija u filozofskoj i naučnoj misli koja će se, paradoksalno, raširiti po svijetu stvarajući kako pozitivne tehnološke promjene tako i bezbrojnu toksičnu djecu.

Prema jednom izvoru:

U tom periodu došlo je do širenja materijalističke filozofije života po cijelom svijetu, a idolatrija moći nije bila samo ograničena na Njemačku, nego je njen korozivni efekat bio prilično jak i u državama koje nisu bile moćne. [*Germany, History Since 1850*, Encyclopedia Americana, New York: Americana Corporation, 1963]

Jedan od aspekata ove transformacije, ove "idolatrije moći," bila je i jedna **negativna transformacija u psihologiji**. Krajem devetnaestog vijeka, raniji i mnogo humaniji pristup razumijevanju čovjeka zamijenjen je jednom naučnom filozofijom koja će se koristiti manje kao mjera za razumijevanje čovjeka a mnogo više kao jedno **opravdanje za novi feudalizam i kao jedan mehanizam za čistu kontrole**.

Ovo materijalističko preovladavanje u psihologiji mahom je došlo nakon pojave radova njemačkog psihologa po imenu **Wilhelm Maximilian Wundt**. Wundt je bio profesor filozofije na Univerzitetu u Leipzig-u, a u 1875. godini on je tamo osnovao i prvu svjetsku psihološku laboratoriju što je bio jedan potez koji će okrenuti naglavačke svijet psihologije koji je prethodno bio mnogo više humanistički orjentisan. Interesantno je da je Wund-ov djed bio član tajnog društva **Illuminati**, tako da nije neosnovana pomisao da je i ovaj *herr* profesor takođe bio član iste grupe.

Wundt, je na jedan kavaljerski način odbacio misao da čovjek ima jednu dušu koja možda ima jedan dublji značaj nego što je obična fizička egzistencija, tj. da je on u stvari nešto više od obične životinje. To je ujedno bila i refleksija jedne veoma jake struje u njemačkoj misli čiji je izvor bio **Schopenhauer**, početkom 19-tog vijeka i koju je kasnije epitomizirao **Karl Marx**. Slijedeći ovaj način rezonovanja, tj. ovaj pristup koji je postao u psihologiji poznat kao **Strukturalizam**, Wundt je insistirao na tome da sve psihološke studije treba da se usmjeravaju na proučavanje reakcija tijela. Istina o čovjeku, insistirao je Wundt, može se odrediti samo uz pomoć mehaničkih sredstava: mjerenja, analize i disekcija tijela. Nakon što je Wundt potpuno ubrizgao u psihološke nauke ovaj svoj materijalistički pristup, mnogi naučnici – kao i pripadnici vladajuće klase koji su ih zapošljavali – počeli su vjerovati da sada postoji opravdanje za njihov tretman ljudskih bića kao komada mesa, te su tako i nastavili s tim u smislu jednog opšteg plana za dejstvovanje.

Ova materijalistička psihološka doktrina rapidno se proširila uz pomoć najmanje dvadesetčetiri laboratorije koje su osnovali Wundtovi studenti između **1883 i 1893**. godine. Tako se pojavljivalo sve više i više ovih njemačkih sljedbenika i oni su počeli da se **infiltriraju u srodne discipline, kao što je obrazovanje**. Ovaj Wundt-ov materijalistički pristup će kasnije inficirati većinu uticajnih psihologa, psihijatarata, prosvjetnih radnika i sociologa koji će se pojaviti u 20-tom vijeku.

Jedan od ljudi koji je igrao u ritmu Wundtove muzike bio je i Rus, **Ivan Petrovič Pavlov**. Pavlov je sproveo jedno sveobuhvatno istraživanje tehnika kontrole, prvenstveno koristeći pse u svojim eksperimentima. U onom svom već čuvenom eksperimentu, Pavlov je hranio pse i tako im stimulisao lučenje pljuvačke i želudačnih sokova, dok je istovremeno zvonio na jedno zvonce. Nakon ponavljanja tog postupka nekoliko puta, Pavlov je izazivao salivaciju kod tih pasa uz pomoć samog zvonjenja. Drugi Pavlovljevi eksperimenti sastojali su se od nagrađivanja pasa milovanjem i kažnjavanja nanošenjem bola. Koristeći se ovim metodama, Pavlov je razvio teoriju uslovljenog refleksa, demonstrirajući da **životinje mogu biti motivisane jednim nizom uslovljenih ili kondicioniranih refleksa** i da se to **kondicioniranje može vjestački izazvati**. Ovi rezultati Pavlovljevih eksperimenata nisu promakli društvenim planerima tog vremena niti onima koji će doći kasnije." [Jim Keith, *Mass Control: Engineering Human Consciousness*]

Kroz pisanu istoriju možemo da vidimo da je Elita u svom nagonu za vladanjem, razvila mnogobrojne načine za kontrolu svijesti narodnih masa. Jedan od najranije zapisanih takvih događaja bila je pojava na svjetskoj sceni entiteta po imenu Yahweh/Jehovah. Otada su stvari krenule nizbrdo (ili su postale bolje, zavisno od vaše tačke gledišta). U 11-tom vijeku, čovjek po imenu Hasan bin Sabah postavio je ovu ideju na jedan viši nivo direktne kontrole uma a ne samo opšte kontrole ljudskog društva kao što je ona uz pomoć religije, plemenskih normi, tabua, običaja i tradicija.

Za Hasana se govorilo da je poticao iz jedne perzijske plemićke porodice i da je pobjegao iz Perzije nakon što je bio upetljan u neki finansijski skandal. Nakon što je pronašao utočište u Egiptu, Hasan je počeo proučavati učenja i organizacionu strukturu jednog tajnog kulta koji je bio poznat pod imenom Dar ul Hikmat.

U isto vrijeme, on je navodno ovladao i tzv. Mračnim Vještinama Kabale, što je imalo dalekosežne posljedice. U stvari, ovdje smo se približili jednoj veoma misterioznoj stvari: povezivanju između Masonstva i Tajnog Kulta Judaizma.

Ove fanatične grupe vršile su iz svojih nepristupačnih uporišta jedan uticaj koji je bio neproporcionalan sa njihovom veličinom. Osmog augusta 1164. godine perzijska Nizariyya je iz njihovog sjedišta u Alamutu, 'Orlovskog Gnijezda', proglasila 'Veliko Uskrsnuće', Raj na Zemlji, koji više ne prihvata nikakve zakone. Čini se da se ovdje radi o izvoru veoma poznate legende o 'asasinima'; vođe su obezbjeđivale lojalnost svojih sljedbenika tako što su ih drogirali hašišom a ovi su tako doživljavali rajsku radost i veselje kakvo je bilo opisano u Kuranu. Tako su oni, ukratko rečeno, jedva čekali smrt koja će im onda omogućiti da opet dožive ono što su već jednom okusili. [[Sons of the Serpent Tribe](#)]

Formalno poznata kao Shiah Ismai, ova čuvena sekta je tvrdila da posjeduje tajna istinska znanja, a onaj koji pažljivo proučava ovu tematiku mogao je primjetiti da su među ovim tzv. asasinima možda stvarno postojale neke gnostičke tendencije, i da su oni možda bili ozloglašeni zbog te činjenice, kao što je to bio slučaj sa svakom drugom grupom koja je pokušavala da promoviše istinsko znanje u našoj istoriji. Danas je generalni stav da su Asasini bili jedna teroristička organizacija koja je pokušavala da nametne svoju volju islamskom svijetu uz pomoć sistematskog izvršavanja atentata na političke lidere koji su im se suprostavljali. Ja još uvijek pokušavam da pronađem dokaze za ove tvrdnje, međutim, to su zasada samo glasine a jedina stvar koju znamo to je da su Asasini bili razbijeni od strane Mongola u 1250.toj godini. Za njih se priča da su zatresli temelje cijelog muslimanskog svijeta, a mi se pitamo da se to možda nije bilo desilo iz nekih drugih razloga, možda istih onih razloga kao i u slučaju Katara, koji su u isto vrijeme zatresli temelje Katoličkog Svijeta?

U svakom slučaju, prema legendi, Hasan je stvorio pravi raj u dolini ispod svog planinskog utočišta kako bi regrutovao i obučavao nove pristalice. Ovo zvuči slično kao i ona podzemna baza Osame bin Ladena za koju se pričalo da postoji u Tori Bori, pa se kasnije ispostavilo da se tu samo radilo o nizu primitivnih pećina, koje su bile malo komfornije od horizontalnih lisičjih jama.

Za Hasana kažu da su njegovi ljudi kidnapovali i drogirali mladiće pa ih onda prebacivali u tu dolinu. Tamo, nakon što bi se osvijestili, oni bi pomislili da se nalaze u raju jer bi se našli u jednom luksuznom ambijentu okruženi desetinama lijepih djevojaka koje bi ih zabavljale. One bi im takođe potvrdile da su ih anđeli doveli u raj, tako da su ti mladići provodili neko vrijeme uživajući u seksu, vinu i drogi. Onda bi se opet misteriozno probudili negdje u mjestu gdje su prije živjeli, sami i razočarani. Tako je moglo proći i po nekoliko mjeseci njihovog normalnog i mizernog života, dok se ne bi opet iznenada probudili u onome za šta su čvrsto vjerovali da je Muslimansko Nebesko Carstvo. Nakon nekoliko takvih iskustava, većina njih postaju Hasanovi poslušni robovi. Sigurni u to da je Hasan Alah koji je sišao na zemlju, oni su bez griže savjesti, milosti i straha izvršavali svako njegovo naređenje i ubijali svakog onog na kojeg bi im Hasan ukazao prstom. Tako su oni onda dragovoljno išli u smrt, sigurni da ih čeka njihovo mjesto u Raju.

Ovo zvuči slično onome što se danas događa u SAD među onima koji za sebe tvrde da su redovno otimani ili kontaktirani od strane vanzemaljaca.

Vraćajući se na istorijski redoslijed događanja, čini se da su ove terorističke metode, koje su pripisane Asasinima, u stvari bile korištene od strane katoličke Crkve u njihovom krstaškom ratu protiv Katara.

Nakon godina brutalnog masakra, uništenja zemlje i najužasnijih događaja koji su mogli posvjedočiti čovjekovu nehumanost prema čovjeku, Papa Gregorije IX je smatrao da su rezultati jedino što se broji. On je namjeravao da iskorijeni Katarizam sa lica zemlje. Mora da je proveo mnoge neprospavane noći da bi stvorio sistem kojeg je primjenio da bi izašao na kraj sa jeretizmom.

Prvo, on je stvorio specijalne papske poslanike kojima su data velika ovlašćenja za primjenu sile i kažnjavanje ljudi, nešto slično onome što imamo danas u SAD-u u obliku organizacije Homeland Security, i onda ih je razaslao po Evropi. Ljudi koji su bili odabrani za izvršenje ovog zadatka bili su istinske psihopate a misija im je bila da zavedu teror u cijeloj Evropi.

Gregorije je namjestio biskupe psihopate po episkopskim palačama u Južnoj Francuskoj koji su nudili novčanu nagradu svakome ko bi im odao nekog jeretika. Tada su bila i najbolja vremena za ove ovakve naknade za potkazivanje svojih susjeda. U vremenima kada je stanovništvo bilo svuda skršeno i

izgladnjelo, nakon više od 20 godina divljanja krstaških armija, bilo je skoro nemoguće oduprijeti se ovakvom jednom mamcu. Pravilo je bilo da se od jeretika konfiskuje i njihovo imanje, pa da se onda ono podijeli između onoga koji ga je odao, crkve i krune. Naravno, u zemlji koja je bila razorena a ljudi raseljeni i izgladnjeli, nakon sto su godinama bili izloženi divljanjima iste te crkve i krune, bilo je mnogo onih koji su nudili svoje susjede za ovaj krvavi novac.

Robert le Bourgre, što znači "hulja", sugerišući nam prezir kojeg su ljudi imali prema njemu, terorizirao je nekada mirnu sjevernu Francusku. Drugi papski poslanik, Conrad of Marburg neočekivano je nalazio jeretike svuda na području pokrajine Rhineland. Hiljade ljudi su poslani na lomaču, često istog dana kojeg su bili optuženi. Opet, ovo je nešto slično Bush-u i onim njegovim privatnim kazamatima za mučenje u bazi Guantanamo. Conrad je jahao na jednoj muli zajedno sa svoja dva pomoćnika i donosio je užas i stradanja u svako mjesto kojem se približio. Čak je i obično sveštenstvo vidjelo o kolikim se besmislicama tu radi, te je tako odlučilo da poduzme nešto. Tridesetog jula 1233. godine, jedan franciskanski sveštenik, vođen jakim nagonom za pravdu, presreo je Conrada i ubio ga.

Papi je to bilo preko glave. On se onda okrenuo Dominikancima. U proljeće 1233. godine, papski inkvizitori su bili postavljeni u mjestima Toulouse, Albi, i Carcassonne. Ovi inkvizitori su se smjenjivali tokom jednog vremenskog perioda od 600 godina.

Stotine ljudi su bivale dovodene na svjedočenje pred inkvizitorima. Ista pitanja su često bila ponavljana, konstruisana tako da ubace sumnju kod ispitivane osobe, navodeći je da pomisli šta bi to moglo biti poznato inkvizitorima, i ko im je to mogao reći. Hmmm... Zvuči kao ova sadašnja američka organizacija "Total Information Awareness," zar ne?

Osoba za koju se sumnja da je katarski simpatizer nije uvijek bila informisana o tome za šta je konkretno optužena; ona takođe nije imala pravo da sazna ko su oni koji su je optužili; ako bi se usudila da traži pravnu pomoć, onda bi njen advokat mogao takođe da bude optužen kao jerecik ili njihov zaštitnik.

Ovo sada sve više i više podsjeća na ovaj Bušov Rat Protiv Teorizma...

Kakva god da je bila presuda inkvizitora – koji je ujedno bio tužilac, sudija i porota – nikakva sudska žalba nije bila dozvoljena. Bilo ko je mogao biti neograničeno držan u zatvoru za dalje ispitivanje bez davanja razloga ili objašnjenja.

Da. 'Neprijateljski borci' – bez sumnje. (Enemy Combatants, - američki pravni izraz za zarobljene neprijateljske borce, da bi se izbjegao njihov tretman po ženevskoj konvenciji u smislu regularnih vojnika. – prim. prev.)

Tako je inkvizicija uništila veze i povjerenje u ljudskom društvu i razdvojila ljude. Potkazivanje susjeda ne samo da je postalo obaveza, nego i strategija uz pomoć koje se obezbjeđivalo preživljavanje.

Danas i Amerika postaje takva. (...)

Teoretski, niko ne bi mogao biti kažnjen ukoliko niko ne bi pričao jer inkvizitor ne bi mogao da djeluje bez nekog naloga ili prijave, međutim, u praksi, nijedna zajednica nije imala dovoljno jaku složnost i koheziju da bi bila u stanju da se suprostavi ovom tribunalu.

Isto ovo danas važi i u Americi. Svako je već odavno adekvatno kondicioniran da gleda "reality TV" i "Survivor" šou programe i tu su pravila poznata: Uradi nešto drugome prije nego što drugi uradi to tebi. Model za ovo što se događa postavljen je još za vrijeme inkvizicije, onda se stvar ponovila u nacističkoj Njemačkoj za vrijeme Hitlera a danas se to isto događa u SAD.

Nakon što bi stigao u neki grad, inkvizitor bi se prvo povezo sa lokalnim sveštenstvom. Svi muškarci stariji od 14 godina i žene starije od 12 godina, morali su da dođu na ispovijed kako bi demonstrirali svoju odanost katoličkoj crkvi. Oni koji se ne bi pojavili, bili su prvi koji su podvrgnuti istrazi. Onda bi inkvizitor održao jedan govor u kome bi pozvao ljude da provedu nekoliko dana u jednom dubokom razmišljanju, kako o svojim aktivnostima u prošlosti i sadašnjosti, tako i o planovima za budućnost a onda da dođu iduće nedjelje i da mu se povjere.

Nakon perioda od 7 dana, svima onima koji se nisu pojavili bio je uručen sudski poziv. Kazne su se kretale od gubitka imovine do gubitka života. Osim toga što je podrazumijevalo kao smrtni prestup samo to da se bude Katar, kažnjivi prestupi uključivali su i sakrivanje Katara kao i neprijavlivanje bilo kakvog slučaja jerezizma. Jedini pravi dokaz istinske odanosti katoličkoj crkvi bio je broj ljudi koje je čovjek bio spreman da potkaže!

Inkviziciji je trebalo samo deset godina da uz pomoć nekoliko psihopata-fanatika uspostavi jednu efikasnu birokratiju koja će trajati 600 godina. Oni su zapošljavali stotine individua koje su saslušavale hiljade ljudi sa jednom tako monotonom procedurom da je napravljen i jedan "praktični priručni riječnik" za njihove "radnike".

Naoružana sa jednom listom prestupa koji su se označavali "jeretičkim" ili su "podržavali jerezizam," što je uključivalo i to da je kriv i onaj koji je vidjeo jerecik kako mu prolazi pored kuće a nije ga prijavio, inkvizicija je nastavila da terorizira evropsku populaciju u tolikoj mjeri da je to nemoguće

zamisliti. Ukupan broj ljudi koji je bio pozivan da svjedoči po nekoliko puta, bio je ogroman. Nekim čudnim slučajem u ovoj istorijskoj ironiji, Katari – koji su vjerovali da je materijalni svijet – svijet zla i da on nije toliko bitan – inspirisali su ovu kodifikaciju Policijske Države.

U mjestu Languedoc je sačinjena jedna zbirka od izjava, odnosno, priznanja desetina hiljada ljudi, uz pomoć koje se stvorila i jedna mentalna mapa stanovništva cijelog tog područja. Preko 5 hiljada zapisnika sa tih saslušavanja i sudskih procesa koji su preostali do danas, predstavljaju samo mali dio cijelog obima posla inkvizicije.

Inkvizitorki priručnici su bili napravljeni kako bi služili kao uputstva za rad velikog broja papških sudova u Evropi. Ti priručnici su podsjećali inkvizitore na to da je njihov posao spasavanje ljudskih duša, međutim, one koji su ostali bez svoje glave ili imovine sigurno niko ne bi mogao uvjeriti u tako nešto.

Languedoc je bilo mjesto u kome je bila smještena ova laboratorija za represiju ljudi.

Reputacija inkvizicije bila je povećana uz pomoć veoma talentovanog Inkvizitora iz Tuluzi po imenu, Bernard Gui, koji je bio onaj nitkov u romanu Umberta Eco-a, "Ime Ruže". Inkvizitori su uspjeli uhvatiti šaćicu Katara, ubijediti ih da pređu na katoličanstvo i da im prodaju svoja svjedočenja. Sicard of Lunel of Albi je dao fratrima jednu dugačku listu katarskih simpatizera, on je čak tada potkazao i svoje roditelje! Svi oni koji su mu kao Kataru pomogli u životu, bilo da su mu dali da prespava kod njih ili da su ga nahranili, ili mu dali teglu meda, bili su odvučeni i kažnjeni. Njegova riječ je bila dovoljna. On i još nekolicina drugih bili su smješteni u jednom dvorcu izvan Tuluzi, u smislu neke srednjovjekovne verzije "programa za zaštitu svjedoka." Sicard je bio dobro plaćen za ovu svoju perfidnost i živjeo je do duboko u starost. Čovjek se pita koliko mu je taj njegov život bio miran.

Mučenja i torture optuženih nazivale su se "ispitivanjima". U mjestu Languedoc, naizmjenično su se smjenjivali talasi visoko obrazovanih inkvizitora, potpomognuti sa informatima i mučiteljima, koji su bili potpaljivani od strane katoličke crkve. Tako su oni uspjeli, polako ali sigurno da izbrišu svaki trag katarizma sa ove planete.

Hiljade drama ljudske savjesti završile su u jamama ili vatrama poprskanim krvlju. Krajem tog vijeka bilo je samo nekolicina onih koji su se usuđivali da kažu da je ovaj svijet zao...da ovaj sistem koji u njemu vlada nije pravedan; da je taj sistem napravljen tako da proizvodi strah. A takav je i ovaj današnji Rat Protiv Terora u Americi. [[George Bush's Inquisition](#)]

Ta inkvizicija je dovela francusku monarhiju i katoličku crkvu na poziciju apsolutne vlasti i moći. Međutim, što je paradoksalno, ovaj brutalni genocid Katara ostavio je i jedno sjeme za uništenje kako crkvene moći, tako i monarhije. Ovo dvoje je veliki broj ljudi tajno i intezivno mrzio i na njih je gledao sa nepovjerenjem, pa je protestantska reformacija i francuska revolucija odrasla u srcima masa. "Après moi, le deluge..." I bio je to jedan krvavi potop, međutim on nije mogao biti kontrolisan. Elita koja želi da vlada svijetom su dobri učenici. Oni su primjetili da brutalno terorisanje ljudi ili njihovo izgladnjavanje može veoma jako da rasrdi mase.

Sa gorenavedenim razvojem Strukturalizma, "mnogi naučnici – kao i pripadnici vladajuće klase koji su ih zapošljavali – počeli su vjerovati da sada postoji opravdanje za njihov tretman ljudskih bića kao komada mesa, te su tako i nastavili s tim kao s jednim opštim planom za dejstvovanje." Te ideje su preuzeli nacisti u svom velikom eksperimentu preuzimanja kontrole nad cijelim svijetom. Nakon što su to vidjeli od nacističke Njemačke, čini se da su Sovjetski Savez, Velika Britanija i SAD pokrenule svoje vlastite široke istraživačke programe s ciljem razvoja tehnika za psihološku kontrolu masa. Govorilo se da je SAD posljednja krenula s tim projektima, međutim, kako naše istraživanje - [Timeline](#) - pokazuje, to nije tačno.

Uvjeren da njemački naučnici mogu pomoći u američkom posljeratnom periodu, Predsjednik Harry Truman se u septembru 1946. godine složio da odobri projekat "Paperclip," ('Spajalica', prim.prev.), odnosno, program dovođenja odabranih njemačkih naučnika koji bi trebali da rade za Ameriku za vrijeme "Hladnog rata". Međutim, Truman je izričito naglasio da se tu isključi svako "ko je bio član Nacističke partije ili ko je aktivno pružao podršku nacističkom militarizmu."

Udružena Agencija za Obavještajne Poslove [Joint Intelligence Objectives Agency (J.I.O.A.)] Ministarstva za Rat, sprovela je, izvan scene, jedno istraživanje tih naučnika. U februaru 1947. godine, J.I.O.A. Director Bosquet Wev je podnio Državnom Ministarstvu Pravde prvi izvještaj o ovim naučnicima. Tu se ispostavilo da su njihovi dosijei bili užasni. Samuel Klaus, predstavnik Državnog Ministarstva u upravi J.I.O.A., je tvrdio da su svi naučnici koji su se nalazili u prvoj grupi bili - "okorjeli Nacisti." Zahtjevi za njihove vize bili su odbijeni.

Nakon toga je napisan jedan dokument u kome se kaže da su "najviši interesi SAD-a podređeni praksi "šibanja mrtvog nacističkog konja." Vođa njemačkih obavještajaca Reinhard Gehlen sreo se sa direktorom C.I.A. Allen-om Dulles-om. Gehlen je bio najsposobniji nacistički špijun koji se bio infiltrirao u Rusiju

zajedno sa svojom špijunskom mrežom. Dulles je obećao Gehlenu da će njegova obavještajna jedinica biti potpuno sigurna u sklopu CIA. Dulles je onda prepravio njihove dosjee eliminišući sve što je ukazivalo na njihove inkriminirajuće radnje. Tako je Allen Dulles prebacio ovu nacističku obavještajnu mrežu u CIA, koja je kasnije onda pokrenula nekoliko projekata za kontrolu uma ljudi, koji su proistekli iz nacističkih eksperimenata. (MK-ULTRA / ARTICHOKE, OPERATION MIDNIGHT CLIMAX).

Do 1955. godine više od 760 njemačkih naučnika je dobilo američko državljanstvo, kao i prominentne pozicije u američkoj naučnoj zajednici. Mnogi od njih su kao dugogodišnji članovi Nacističke partije i Gestapoa sprovodili razne eksperimente na ljudim u koncentracionim logorima, koristili ih kao robove i počinjavali druga ratna kriminalna djela. U jednom svom ekspezeu u Biltenu za Atomske Naučnike, Linda Hunt je 1985. godine napisala da je pregledala više od 130 izvještaja iz projekta *Paperclip* – i svaki od njih je bio izmijenjen kako bi se eliminisala mogućnost da se oni klasificiraju kao 'bezbjedonosna prijetnja'.

Predsjednik Truman, koji je izričito naredio da se nacisti ne uzimaju u obzir u sklopu projekta Paperclip, vjerovatno nikada nije bio svjestan da je ta njegova direktiva bila prekršena.

Tako je the Office of Strategic Services – koji je bio preteča od Central Intelligence Agency – CIA – regrutovao ove nacističke za "rješavanje specijalnih problema". Tu je, iznad svega ostalog, bio i problem regrutacije agenata. To je podrazumijevalo stvaranje agenata koji nisu bili na platnom spisku, i koji bi bukvalno bili "nesalomljivi" u slučaju da ih neko uhvati i podvrgne ispitivanju. Drugi problem kojeg su htjeli hitno riješiti bio je skupljanje obavještajnih podataka od agenata drugih vlada, koji su također bili napravljeni "nesalomljivim" i teškim za otkrivanje, kao i osiguravanje da njihovi vlastiti agenti ne rade za nekoga drugog. To bi značilo da su oni željeli da imaju jedan "serum istine." Visoki O.S.S. oficiri su se okrenuli istraživanju ponašanja čovjeka kako bi stigli do naučnih rješenja.

Ova priča koju smo saznali ide još dalje:

"Uprkos frenetičnim naporima, O.S.S. nije uspijevaio da pronađe jednu efikasnu drogu za ispitivanje tj. saslušavanje ljudi. Međutim, mamac je bio toliko privlačan da je odmah nakon rata novostvorena C.I.A. mogla sasvim neometano da radi na tome. Međutim, sve do 1949. godine, tj. do slučaja suđenja Kardinalu Josefu Mindszenty-ju od strane mađarskog komunističkog režima kojeg su instalirali Sovjeti, nije se pretpostavljalo da su droge sakrivale takođe i neke druge potencijale. Tokom ovog sudskog postupka, analitičari CIA su na osnovu Mindszenty-jevog ponašanja, držanja i govora zaključili da je on bio podvrgnut jednom izvanredno uspješnom obliku psihičke manipulacije. Iako je ta tehnika bila sasvim nepoznata za CIA psihologe, ona je bila toliko efikasna i moćna da je ovaj priznao kriminalne aktivnosti koje nije počinio i koje nije ni bio u stanju da počinio; i oni su bili potpuno sigurni da su neke droge odigrale važnu ulogu u svemu tome. Sovjeti su jasno ovladali jednim novim oblikom totalitarne kontrole; tako je otkrivanje njihovih tajni postao prioritet za obavještajnu službu. Dvadesetog aprila, 1950. godine, direktor C.I.A., Roscoe Hillenkoetter je odobrio prvi projekat u SAD za istraživanje i razvoj metoda za kontrolu ljudske svijesti. On je postao poznat kroz svoje naizmjenične inkarnacije pod imenima kao što su - Projekti: BLUEBIRD, ARTICHOKE, MKULTRA i MKSEARCH; a na kraju on je obuhvatao oko 149 različitih bihevioralnih naučnih istraživačkih programa i 33 ne-bihevioralna projekta tokom perioda od 23 godine.

Ovom neograničenom istraživačkom programu kojeg je Hillenkoetter odobrio, uskoro je dat jedan iznenađujući podsticaj uz pomoć nekih dramatičnih dešavanja. Prvo je došlo do izbijanja rata sa Korejom; a onda je došlo do javnog ispada zbog lošeg ponašanja američkih snaga na bojištu sa neprijateljskom armijom, koje nisu imale prethodnog iskustva, pogotovo kad je došlo do jednog sramotnog incidenta kada je cijela američka divizija pobjegla sa bojnog polja..

Nadalje, ponašanje zarobljenih američkih vojnika bilo je šokantno. Petnaest procenata Amerikanca zarobljenih u ratu aktivno je saradivalo sa onima koji su ih zarobili, a 75% njih je potpisivalo lažne izjave gdje tvrde da su počinili ratna zlodjela ili gdje osuđuju američku vladu. Što je još alarmantnije, veliki broj onih koji su potpisali ove izjave odbili su da ih opovrgnu nakon njihovog povratka u otadžbinu. Za mnoge od njih se sumnjalo da su se vratili u SAD kao neprijateljski špijuni-dobrovoljci; a za neke od njih je to kasnije bilo i dokazano. Sličnu brigu je izazvalo bizarno ponašanje ambasadora George-a F. Kennan-a na aerodromu Templehof kada je on bio na putu za Moskvu preko Londona. Tu je Kennan ljutito eksplodirao u vezi nekon naivnog pitanja koje mu je bilo postavljeno od strane nekog neiskusnog reportera; nakon tog svog nepromišljenog odgovora on je bio proglašen kao persona non grata od strane Sovjetskog režima. Tada su mnogi američki zvaničnici bili uvjereni da je ovaj incident pružio jake dokaze da je Kennan bio žrtva sovjetske kontrole uma.

Generalna šema C.I.A.-nog naučno-istraživačkog programa na polju ponašanja čovjeka – koji je često ali neispravo označavan pojmom MKULTRA – bila je slučajno otkrivena od strane Rockefeller-ove Komisije u 1975. godini. Ona je bila osnovana od strane predsjednika Forda s razlogom da istraži optužbe za CIA-ino

nezakonito ponašanje. U njenom završnom izvještaju pominjao se slučaj jednog vladinog službenika koji je počinio samoubistvo nakon što je bio drogiran od strane CIA, u sklopu MKULTRA eksperimentiranja. To je izazvalo senzaciju u štampi i na kraju je dovelo do jedne šire istrage koju je vodio senator Edward F. Kennedy. Nije bilo nikakvo iznenađenje to što su Sen. Kennedy i novinari posvetili najviše pažnje nekim jezivijim aspektima projekta MKULTRA, koji su uključivali kidnapovanje, drogiranje i mučenje američkih građana na tlu Amerike, za istraživačke svrhe, s ciljem da se od njih naprave tzv. "programirani atentatori." U ovoj istrazi su previđena istraživanja C.I.A. na poljima kao što su izlaganje ljudske psihe djelovanju elektromagnetne energije, elektromehanička stimulacija ljudskog mozga, razni oblici tehnološki bazirane ekstrasenzorne percepcije, daljinsko osmatranje (remote viewing – prim.prev.), prekognicija, psihokineza, a pogotovo neuralna verbalna komunikacija uz pomoć radio i mikrovalnih talasa, gdje su ostvareni veliki proboji. (...)

Prema dostupnim finansijskim izvještajima i izjavama penzionisanih službenika CIA, ova organizacija je još 1961. godine razvila implantne uređaje za pse, koji su omogućavali da se pse navodi da izvršavaju komplikovane radnje uz pomoć daljinskog upravljača. U to vrijeme oni su također razvili metode za ometanje tjelesnih funkcija uz pomoć radio talasa. Do sredine 60-tih godina razvili su i praktično testirali neuralne glasovne komunikacije uz pomoć radio i mikro talasa; a do 1977. godine razvili su i metode za elektromagnetno "očitanje uma". Bez obzira na sve dokaze koji ukazuju na suprotno, CIA je cijelo ovo vrijeme tvrdila da nije uspjela u svom pokušaju da kontroliše ljudski um.

Postoje tri razloga za ovo CIA-ino negiranje. Prvi je zakonska odgovornost, jer kako je utvrđeno na osnovu Kenedijeve istrage, službenici CIA su daleko prekoračivali ovlaštenja koja su im data za sprovođenje projekta MKULTRA. Nedužni građani bivali su kidnapovani sa ulice i drogirani, hipnotizirani i podvrgavani fizičkim mučenjima. Tu se radilo o jednom zločinačkom ponašanju; a da je pravni sistem tada reagovao onako kako treba onda bi mnogi službenici CIA trebali biti kažnjeni najstrožijim kaznama. Drugi razlog je sama eksplozivnost podataka do kojih se došlo na osnovu tih eksperimenata. Za razliku od uobičajenih vjerovanja, ljudska psiha nema jedan sistematski integritet. Ona je u stvari jedan labav i rastresit kolaž sastavljen od nagona, inhibicija, orijentacija, funkcija, želja i vjerovanja – od kojih je sve to podložno jednoj manipulaciji spolja. Treći i poslednji razlog je jedna nevjerovatna lakoća s kojom je moguće promijeniti čovjekov um. Uz pomoć metoda ARTICHOKE, čovjekova psiha se može razbiti, pa ponovo sastaviti u smislu određene tj. željene specifikacije za samo 4 sata – i sve to bez znanja i pristanka žrtve, tako da žrtva većinom nije ni svjesna da joj je to urađeno.

Prema ovim dokumentima koji su bili dostupni, sasvim je jasno da je glavni cilj projekta MKULTRA bio taj da se razviju tehnike koje će omogućiti toj agenciji da uspostavi svoju kontrolu nad nekom individuumom do te mjere da ona protiv svoje volje, pa čak i protiv onih fundamentalnih zakona prirode kao što je nagon za samoodržanjem, - učini sve što oni od nje zahtijevaju. [*MKULTRA and the weaponization of the human psyche* by Charles S. Viar]

Sada se postavlja sljedeće pitanje: da li su C.I.A. ili američka armija – i njeni glavni saveznik Izrael, stavili u pogon ARTICHOKE?

Šestog aprila 1994, u mjestu Afula u sjevernom Izraelu, jedan 19-godišnji Palestinac se sa ukradenim autom natrpanim eksplozivom primakao jednoj prepunoj autobuskoj stanici a onda je auto eksplodirao prije nego što je stigao da se potpuno zaustavi. Eksplozija je bila veoma jaka i ubila je njega zajedno sa 8 Izraelaca a na mjestu nesreće ostalo je preko 50 ranjenih ljudi. Iako je par zapadnih analitičara uspjelo povezati stvar, ovaj napad u Afuli je predstavljao prekretnicu u sukobu na Srednjem Istoku jer je to bio prvi put da su tzv. islamski teroristi – koji su nesumnjivo bili žrtve operacije ARTICHOKE – bili korišteni za svrhu izvođenja samoubilačkih napada u "false flag" operacijama (teroristički akti počinjeni tako da se za njih optuži neko drugi a ne oni koji stvarno stoje iza njih. Npr. Mossad je to razvio do perfekcije. prim.prev.). Otada je postalo jasno da projekat ARTICHOKE – stoji iza skoro stotinu drugih samoubilačkih napada protiv Izraela, SAD a sada i Velike Britanije.

Rezultati svega ovoga ostvarili su jedan veoma razoran efekat po Arape, Musimane i Palestince, dok su bili veoma dobri za neke "poslove" Izraela i SAD. U Izraelu su bombaši-samoubice ubili oko 1000 Izraelaca i ranili najmanje pet puta toliko. Međutim, za svakog ubijenog Izraelca od strane nekog bombaša-samoubice, Izrael je mogao da ubije trojicu Palestinaca i tako da nastavlja sa svojim genocidom Palestinaca.

Nadalje, rezultat tih mombaških napada bio je rušenje ugleda Muslimana i Arapa u cijelom svijetu, kao i potpirivanje njihove mržnje. (...)

Napad na STC 11. septembra 2001.g., bio je jedan od prvoklasnih primjera ARTICHOKE tehnologije. Nas neprestano podsjećaju da je "to učinilo 19 arapskih terorista" a zvanična štampa je propustila da kaže kako su mnogi od onih "otmičara" čija je imena FBI objavio, živi i zdravi. Ministar za inostrane poslove

Saudijske Arabije, Princ Saud Al-Faisal, nakon što se sreo sa predsjednikom Bušom, 20. septembra, saopštio je za štampu: "Dokazano je da pet imena koja se nalaze na listi koju je sačinio FBI, nemaju ništa zajedničkog s onim što se dogodilo."

Ali NEKO sigurno ima.

"Sve do sada, kad ovo pišem, nije bilo nikakve javne rasprave na temu ARTICHOKE-programiranih bombaša samoubica. Stvarno, u svakoj diskusiji u vezi strategije samoubilačkih bombaških napada, svaki elemenat koji bi ukazivao na ARTICHOKE se pažljivo izbjegava. Umjesto toga, oni usmjeravaju pažnju na navodni religiozni fanatizam tih bombaša. [...]"

Ta teorija religioznog fanatizma nam ne može objasniti jedan veoma nizak postotak neuspjelih bombaških napada. Do dan danas, nijedan od onih koji su bili regrutovani za te svrhe nije prebjegao na drugu stranu, bilo u Izrael ili SAD; a za samo jednog od njih je poznato da je odbio da izvrši svoju misiju. Na osnovu javnosti dostupnih izvještaja, stopa neuspješnosti kod bombaša samoubica je 1 u 80; to je nevjerovatna brojka i može se samo objasniti primjenom naučnih tehnika." [...] [*MKULTRA and the weaponization of the human psyche* by Charles S. Viar]

Jedan moderniji uvid u ovaj problem bombaša samoubica bio bi sljedeći:

"Više od jednu i po deceniju, Hasan bin Sabah i njegovi sljedbenici sistematično su ubijali svakoga ko bi im se ispriječio na putu. U svemu tome njihovo glavno oružje bili su programirani atentatori, koji su bili psihički naoružani tehnikama koje su bile neodoljivo slične ovima koje su korištene u projektu ARTICHOKE. U smislu strategije, taktike i tehnike, Asasini su bili istorijske preteče današnjih bombaša samoubica; a upravo iz tog razloga oni su i poučni za nas. Srednjovjekovnoj islamskoj eliti nije pošlo za rukom da smisli jednu djelotvornu strategiju protiv tih bombaša samoubica i zbog toga su morali da plate jednu strašno veliku cijenu.

Tek kad su Mongoli porobili te prostore, Asasini su bili ugušeni i to uz pomoć jedne obične brutalnosti. S nedostatkom modernog senzibiliteta, Mongoli su sravnili sa zemljom sva njihova utvrđenja i ono što ih je okruživalo; svi oni za koje se znalo da su njihove pristalice ili se samo sumnjalo da su pomagali asasinima, bili su pobijeni. Broj ljudi koje su Mongoli pobili u njihovoj kampanji protiv asasina je izgubljen u istoriji, međutim, on se sigurno mogao mjeriti stotinama hiljada ako ne i u milionima.

Savremeni bombaši-samoubice predstavljaju jedan skoro identičan izazov za političku strukturu ovog modernog svijeta." [...] [*MKULTRA and the weaponization of the human psyche* by Charles S. Viar]

Pročitajte ponovo poslednja dva paragrafa gore. Mi ovdje vidimo jedno opravdavanje za eventualni nuklearni rat uz pomoć kojeg će se opustošiti muslimanske zemlje, i likvidirati svi oni "za koje se zna ili sumnja da su pristalice..."

Zapamtite: oni koji se nalaze na vrhu gomile preduzeće sve što je u njihovoj moći kako bi zadržali status quo. Očigledno je to da oni ne mogu potpuno da kontrolišu prenos informacija. Dobro, kako to oni onda "čuvaju tajne?" Oni ih ne čuvaju. Sve je to manje više dostupno javnosti. Ko god hoće može da poduzme svoje vlastito istraživanje i da dođe do sličnih zaključaka do kojih smo i mi došli u tom procesu. ALI, nije svako u stanju da se odupre nekim DRUGIM oružjima MASOVNE KONTROLE: strahu da ne budu etiketirani kao "pristalice ili potencijalni pomagači" u jednom svijetu gdje Veliki Inkvizitor posjeduje totalnu kontrolu nad životom i smrću.

Ovdje ćemo se ponovo vratiti na sam kontekst. Ako uzmemo ovo kao jednu radnu hipotezu da u svijetu postoji jedna moćna elita čiji se interesi pomažu od strane nauke, ko su to onda oni?

"Glavna prijetnja demokratiji ne dolazi od ekstremne ljevice nego od ekstremne desnice, koja je u stanju da otkupi velike dijelove štampe i radija, a onda da vodi jednu konstantu kampanju kako bi oklevetala i diskreditovala svaku progresivnu i humanitarnu ideju." - George Seldes

"Postoji jedna tajna Vlada koja ima svoje vlastite vazduhoplovne snage, svoju vlastitu mornaricu, svoje izvore finansija, i sposobnost da sprovodi svoje vlastite planove, slobodno i bez ikakvog nadzora, i ona se nalazi izvan bilo kakvog zakona." Daniel K. Inouye U.S. Senator

Ali, ko bi mogao da stoji iza svega toga? Ah! To je pravo pitanje! Ja mislim da bi taj problem trebalo ostaviti našoj "vladi," da se ona s njim pozabavi. Mi moramo imati na umu da se naša vlada sastoji od ljudi koji su isti kao i mi. To je upravo ono što nas najviše plaši. Ako su ona moja dva klijenta mogli biti oteți i izmanipulisani da vjeruju u ono u šta vjeruju, zar onda nije moguće da se tako nešto dešava i u svetim

holovima predsjedničkih i vladinih palata? Zamislite samo Bush-a ili Dick-a Cheney-a u rukama Projekta ARTICHOKE! Strašno, uh?

I tako, uz pomoć ovog kratkog osvrtu možemo zaključiti da one individue koje jednostavno ne mogu shvatiti šta nam vlade na ovoj planeti rade – da oni samo pomažu planove onih koji žele da imaju apsolutnu vlast na ovoj planeti, - jednostavno ne razumiju prirodu vjerovanja, hipnoze, kontrole svijesti, propagande, varanja, i kako je lako za jednu malu grupu ljudi da izvode sve ovo što je gore navedeno.

Čovjek se, naravno, može zapitati i da li je svim onim informacijama iz američke vojne baze Gitmo ili bagdaskog zatvora Abu Ghraib namjerno dozvoljeno da izađu napolje, kako bi se zastrašio svako ko pomisli da pruži neki otpor. Ja vas mogu uvjeriti da strah od zatvora i mučenja sigurno može začepiti usta svakom prosječnom čovjeku!

Ljudi postaju sve više i više uplašeni ovim današnjim zbivanjima. ONI kontrolišu medije, novac, prirodna bogatstva... Ukoliko napravimo neki dobar manevar, oni nas zatrpaju gomilom dezinformacija: dovoljan dokaz za to je bila reakcija novina kao što su the Washington Post, Popular Mechanics i Scientific American na naš video materijal Napad na Pentagon, kojeg su vidjele stotine miliona ljudi. Takođe ste svjedoci i nagle medijske popularizacije teorije da je nafta na izmaku na ovoj planeti. Onda, talasanja iz Downing Street-a i Rove-gate, pa nedavni tzv. napadi bombaša samoubica. Gledajući šta se sve radi, nemamo mnogo nade, jer koliko vidimo, kontrola medija predstavlja najveću prepreku, a mi znamo ko ih kontroliše. Već sada možemo vidjeti i gdje sve ovo ide i da će uskoro doći do jednog potpunog ugušivanja i ovih naših nekoliko glasova – pa možda i naše likvidacije!

Mogao bi doći i dan, i to prilično brzo, kako se čini, kad će naši glasovi i glasovi nekih drugih - biti ućutkani, a ko će onda govoriti u ime ISTINE?

Ono čega se najviše boji Elita na Vlasti, to je jedan globalni vapaj za pravdom.